

Sharon Bolton

In het duister

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Een paar uur na middernacht zaten twee jonge vrouwen in een auto dicht bij de rand van een klif. De ene was dood, de andere voelde zich alleen maar zo. De plek waar ze terecht waren gekomen nadat ze de weg hadden verlaten om de laatste meters over ruw terrein te rijden, was het hoogste punt van de Britse krijtrotsen. Het was ook een van de beruchtste zelfmoordlocaties ter wereld. In voorzichtige schattingen worden iets minder dan vijfhonderd doden sinds het begin van de jaren zestig aan die plek toegeschreven.

De vrouw wier hart, technisch gezien, nog klopte, vroeg zich af of nog twee erbij genoeg zou zijn om er een mooi rond getal van te maken. Ze zette het contact uit, liet de geluiden van de afkoelende motor wegsterven in de nacht en opende het portier om afscheid te nemen van de wereld.

Haar gezelschap werd stevig op haar plaats gehouden door de gordel. Haar ogen waren gesloten, maar de lucht die de auto instroomde blies haar haren over haar gezicht waardoor een seconde lang de illusie werd gewekt dat ze nog leefde.

Een wrede truc. De vrouw die zich vastklampte aan het leven – een paar minuten nog – sloeg het portier dicht en zag tot haar opluchting dat het interieur weer in het duister werd gehuld. De rit van honderddertig kilometer vanuit Zuid-Londen, met niets anders dan haar eigen gedachten

en de beschuldigende aanwezigheid van een lijk naast haar, was moeilijker geweest dan ze had verwacht. Ze liep weg bij de auto in de richting van de zwarte leegte waarvan ze wist dat het de rand van de klif was.

De nacht was koel voor september, met een lichte bries vanuit het westen. Omdat die bijna rechtstreeks van het Isle of Wight kwam, voerde hij een vleugje van de visvangst van de afgelopen dag, van vroege herfstvuren, van rijpe vruchten die uit overvolle bomen vielen met zich mee. Maar ja, ze had altijd al een levendige fantasie gehad. De geur was misschien niets anders dan de zilte stank van het strand, honderdzesig meter lager.

Het moest een luguber strand zijn. Het had te veel gebroken en toegetakelde lichamen opgevangen, te veel bloed van de stervenden opgezogen om iets anders te kunnen zijn. Het was te laat nu, veel te laat, maar er moesten betere, lieflijker plekken zijn om te sterven.

Naarmate de ogen van de jonge vrouw gewend raakten aan het donker kon ze de zilverwitte lijn van de krijtrotsen zien, die zich in westelijke richting uitstrekten, en het licht van de vuurtoren in de baai. De maan was iets meer dan halfvol, misvormd, een beetje onbevredigend in zijn onvolmaaktheid, maar helder als een gepoetst muntstuk waardoor de wolken zacht werden verlicht. De sterren waren piepklein, knipperend als kerstverlichting waarvan de batterij bijna leeg was. De oceaan eindeloos zwart, een uitgestrekte, ondoordringbare vlakke die glom alsof het donkere licht vanuit de diepte kwam. Het was een stille oceaan, be-roofd van zijn stem. De golven sloegen noch rolden, laat staan dat ze tegen de rotsen beukten.

De pijn van te veel verlies drukte op de jonge vrouw toen ze de rand naderde. Hij vulde haar borst als rijzend deeg, tot in alle beschikbare ruimte, zodat zelfs ademen moei-

lijk werd. Tegelijkertijd prikte de wind in haar ogen waardoor de tranen kwamen, hoewel ze tot dat moment niet had kunnen huilen. Tranen waren voor draaglijke pijn, voor lichter verdriet. Deze pijn kon onmogelijk worden gestild door minuscule druppels water. Hij zou tot uitbarsting komen als het zover was, haar huid, vlees en botten uit elkaar rijten als een granaat. Hij zou natuurlijk een beetje hulp krijgen van de rotsen beneden.

Maar dan zou het in elk geval voorbij zijn.

Toen de gestalte opdook uit de duisternis dacht ze dat haar dode vriendin, ongeduldig geworden, de bovennatuurlijke kracht had opgeroepen om zelf naar haar graf te lopen. Haar geschrokken kreet ging verloren in de wind.

Niet haar vriendin, een vreemde, maar een met hetzelfde akelige doel.

‘Je kunt me niet tegenhouden.’ De jongen was gespannen en trilde als een hardloper aan de start van de race van zijn leven. Ook hij stond slechts een paar meter van de rand. Als hij naar voren zou rennen dan zou hij er door het momentum overheen gaan.

‘Oké,’ zei ze.

Hij was ongeveer van haar leeftijd, tegen de twintig, hoewel het moeilijk te zeggen was in het vage licht. Hij was kleiner dan zij, met smalle schouders, dikker om zijn middel en hij hijgde alsof de wandeling hiernaartoe – er hadden geen andere voertuigen op de parkeerplaats gestaan – veel moeite had gekost. Of misschien had hij gehuild. Zijn gezicht was vlekkerig en ze dacht modderstrepen te zien. Hij had waarschijnlijk dicht bij de rand gezeten, half verborgen in het gras, en was waarschijnlijk overeind gesprongen toen zij aan kwam lopen.

‘Het is mijn keus,’ zei hij, nog steeds klaar om te rennen. ‘Mijn leven.’

‘Oké.’

Zijn kleren, vochtig van regen die kortgeleden was gevallen, roken fris en leken schoon. Ze waren redelijk nieuw, zijn sportschoenen waren niet goedkoop en zijn donkere haar was goed geknipt, nog niet zo lang geleden.

‘Jij bent een van hen, of niet?’ Hij keek wild om zich heen, alsof anderen – haar mogelijke medesamenzweerders – misschien wel op hem af kwamen sluipen. ‘De mensen die ons proberen tegen te houden.’

Ze zuchtte. ‘Ik ga je niet tegenhouden.’

‘Dat forum waar ik was, daar waarschuwden ze me dat er mensen zouden zijn zoals jij. Ze zeiden dat ik tussen twee en zes in de ochtend moest komen, dat ik dan de minste kans liep iemand tegen te komen.’

Zijn ademhaling was onregelmatig, zijn stem haperde. Ze voelde even een enorme ergernis dat haar laatste ogenblikken niet vredig zouden zijn, dat haar gedachten verstoord zouden worden door deze meelijwekkende tiener die waarschijnlijk nog nooit echte problemen had gekend in zijn korte, verwerende leven.

Maar dat was onaardig en ze wilde niet onaardig zijn, niet in de laatste minuten van haar leven.

‘Jouw vriendin, in de auto.’ Hij wees achter zich, alsof ze misschien was vergeten waar hij stond. ‘Is ze hierover aan het bellen? Vraagt ze nu om, hoe noem je dat, versterking?’

De lach, hoewel kort en bitter, verraste haar. Lachen voelde als iets wat nooit meer mogelijk was voor haar. ‘Dat betwijfel ik,’ zei ze.

Hij zette een stap dichterbij naar de rand. ‘Kom niet bij me in de buurt,’ riep hij, schel als een geschrokken oude dame.

‘Dat ben ik niet van plan.’

Ze wilde niet onaardig zijn, maar dit begon vermoeiend te worden en daarbij zou er, vroeg of laat, iemand anders voor-

bijkomen. Een politiewagen, de samaritanen, een weldoener die aan slapeloosheid leed. Ze had niet eeuwig de tijd.

‘Het is een grote rots. Ik zal je niet in de weg lopen als jij dat ook niet bij mij doet.’

Ze stapte dichterbij de rand en keek naar beneden. Ze was nooit bang geweest voor hoogtes, maar een golf van misselijkheid sloeg over haar heen. Een moment leek het of de grond onder haar voeten bewoog. Krijt was verre van stabiel. Er braken voortdurend stukjes af. Ze sprong op en neer, er gebeurde niets en ze voelde een steek van teleurstelling. Hoeveel makkelijker zou het zijn geweest als het moment haar uit handen was genomen.

‘Meen je dat?’ vroeg de jongen.

Waarschijnlijk meer dan hij. Ze vroeg zich af hoe lang hij hier al was, piekerend over zijn ellende, zichzelf wijsmakend dat hij ging springen.

‘Jij bent niet van de, hoe heten ze, de kustwacht, of een van die samaritanen?’

‘Ik ben hier om over de rand te gaan, net als jij.’

‘Je liegt, het is een truc, een soort omgekeerd psychologisch gelul. Om me te laten denken dat het jou niks kan schelen, zodat het mij wel iets gaat schelen.’

‘Werkt het?’

‘Nee!’

‘Verdomme,’ mompelde ze. ‘Ik ben het verleerd.’

Stilte, toen: ‘Ik heet Nick.’

Hij klonk aarzelend, alsof hij niet zeker was over zijn eigen naam. ‘Dat heb ik niet gevraagd,’ zei ze.

‘Ik heb een briefje achtergelaten, voor mijn moeder en vader.’

‘Ik weet zeker dat dat een groot verschil zal maken.’

Een ogenblik van alleen maar wind en, ja, nu kon ze de golven beneden horen.

‘Meen je het echt?’ vroeg hij. ‘Ga je echt springen?’

‘Technisch gezien ga ik rijden. Ik druk het gaspedaal in en zweef de vergetelheid in, net als Thelma en Louise over de Grand Canyon.’

‘Wat?’ Hij snapte de verwijzing niet.

‘Doet er niet toe. Tot ziens, Nick. Ik wens je een mooie dood.’

‘Wacht!’ Hij riep haar nog voor ze halverwege de auto was. Ze draaide zich om en wist dat dat haar, op zichzelf, iets zou moeten zeggen. Ze kon nog steeds teruggeroepen worden.

‘Het zal onmiddellijk zijn, hè? De dood bedoel ik. Ik zal er niks van merken?’

Zuchtend ging ze weer naast hem op de rand staan.

‘Het komt niet vaak voor dat iemand onmiddellijk dood is,’ zei ze. ‘Dat is waarschijnlijk zo bij een onthoofding. Of misschien een explosie. Maar verder duurt het even voor het lichaam ermee ophoudt. Dus nee, het zal niet onmiddellijk zijn. Snel maar niet onmiddellijk.’

‘Hoe snel?’

Ze deed of ze erover nadacht, hoewel ze aan weinig anders had gedacht tijdens de rit hiernaartoe. ‘Seconden, als je geluk hebt. Je botten zullen breken op de rotsen. Delen van je schedel zullen in je hersenen dringen en dan is er geen weg meer terug. Een paar ribben doorboren mogelijk je hart en het zal leegbloeden. Je longen worden misschien ook uiteengescheurd, opnieuw door je eigen botten waardoor het onmogelijk wordt om nog adem te halen.’

Ze zag hem huiveren.

‘Als je pech hebt, zullen je belangrijkste organen niet al te erg beschadigd zijn. Dan lig je daar maar op het strand, urenlang, vermoedelijk verlamd, krimpnd van de pijn, te wachten tot al je bloed is weggelopen of je hart het opgeeft.’

Maar ja, wat weet ik er nou van? Ik heb dit ook nog nooit eerder gedaan.'

'Tij bent een van hen, zo'n hulpverlenersfiguur. Je probeert me bang te maken zodat ik het niet zal doen.'

Genoeg. Ze zette een halve stap in zijn richting. 'Zal ik je duwen?'

Zijn ogen gingen wijd open van schrik. 'Wat?'

'Ik zal je een duw geven als je dat wilt. Zeg het maar.'

Hij liep achteruit en zwaaide afwerend met zijn handen. 'Blijf uit mijn buurt.'

'Wat je wilt.' Ze moest naar de auto, om er een eind aan te maken, maar iets hield haar tegen.

'De klap zal niet het ergste zijn,' zei ze. 'Het ergste zal het moment zijn waarop je springt, als je in een vrije val raakt. Dan zul je spijt hebben, dan wil je alles geven om weer op vaste grond te staan, zelfs met alle pijn die je doormaakt, maar dan zal het te laat zijn.'

'Als je dat denkt, waarom doe je het dan?' Hij keek om naar de auto. 'Hebben jullie een soort zelfmoordpact, jij en dat andere meisje?'

Een nieuwe golf van pijn. 'Ze is al dood. Ze is een paar uur geleden doodgegaan. Een overdosis.'

'Was ze, eh, je vriendinnetje?'

'Nee. Alleen maar de enige vriendin die ik nog had.'

'Het spijt me.'

Zo zag hij er ook uit. 'Dank je.'

De seconden tikten voorbij.

'Nou, waarom ben jij hier?' vroeg de jonge vrouw.

Hij antwoordde niet.

'Heeft je vriendinnetje het uitgemaakt?'

'Ik heb nog nooit een vriendinnetje gehad.' Zijn stem klonk lelijk van wrok. 'Meisjes willen niet uitgaan met jongens die eruitzien zoals ik.'

Nieuwsgierig, ondanks zichzelf, wierp ze weer een blik op hem. Deze keer keek ze echt. Hij was klein en het gewicht om zijn middel zou beter staan om zijn schouders en bovenarmen, maar een goed dieet en een paar maanden trainen zouden daar wel voor kunnen zorgen. Zijn neus was een beetje gebogen en zijn ogen lagen tamelijk diep waardoor hij een beetje op een havik leek, maar zijn haar was glanzend donkerbruin en zijn lippen waren vol en goed gevormd. Zijn grootste probleem was heftige acne die de onderste helft van zijn gezicht bedekte en deels ook te zien was op zijn wangen en voorhoofd, maar tijd en de juiste medicatie konden dat wel oplossen. Geen littekens, geen ontsierende moedervlekken. Ze deed haar mond open om iets banaals over zijn uiterlijk te zeggen en besloot dat ze er geen zin in had.

‘Jij wel?’ vroeg hij, onwillig om erover op te houden.

‘Probeer je me te versieren?’

‘Meisjes die eruitzien zoals jij zijn niet geïnteresseerd in jongens zoals ik,’ ging hij verder. ‘Zelfs de lelijke meisjes zitten achter de aantrekkelijke jongens aan. Jongens als ik zijn absoluut kansloos.’

Hij wilde dat ze hem tegensprak, zou zeggen dat hij het mis had, dat heel veel meisjes hem aantrekkelijk zouden vinden. Enerzijds wilde ze dat ook, alleen al zodat hij haar met rust zou laten, maar ze was zo ontzettend moe. Meer dan wat dan ook wilde ze slapen. Maar het probleem met slaap was dat er altijd een eind aan kwam. Als je sliep, werd je ook weer wakker. Uit het soort slaap dat zij in gedachten had werd je nooit meer wakker

‘Dat zou je niet doen, hè? Jij zou ook niet met mij uitgaan?’

‘Nee,’ zei ze naar waarheid. ‘Wil je met ons mee?’

‘Wat?’

‘Ik stap nu in de auto. En dan rij ik over de rand. Ik geloof niet dat jij ooit de moed kunt opbrengen om het zelf te doen, maar als je achter in de auto stapt, neem ik je met ons mee.’

Ze liep weer naar de auto en deze keer zou ze niet blijven staan. ‘Laatste kans. Loop ons alleen niet voor de voeten, want ik stop niet,’ riep ze over haar schouder.

‘Ik kom.’ Hij haalde haar in bij de auto.

‘Zeker weten?’ vroeg ze.

Hij zag eruit alsof hij ging overgeven, maar hij knikte.

Ze trok het portier van de auto open. ‘Die kant,’ zei ze. ‘Ik wil niet dat je me beetpakt als we over de rand gaan.’

‘Mooie auto,’ zei hij terwijl hij instapte en achter de bijrijdersstoel schoof.

‘Gestolen.’

Ze deed de portieren op slot en startte de motor, testte het gaspedaal, hoewel ze al wist dat de auto perfect reed. Haar hand lag op de handrem, klaar om hem eraf te doen.

‘Shit!’ Hij had de vrouw op de bijrijdersstoel aangeraakt. ‘Ze is echt dood. Dit is walgelijk. Ze is echt dood.’

‘Dacht je dat ik tegen je loog?’

Hij trok aan het portier, maar hij kon het kinderslot bij de achterbank niet ontgrendelen. ‘Ik dacht dat het een truc was, dat jullie twee bij die kustwacht hoorden, dat je me terug zou rijden naar Eastbourne.’

‘Pech gehad.’ Ze haalde de handrem eraf, maar hield de koppeling ingedrukt. Een fractie van een beweging met haar linkervoet en de auto zou vooruitschieten. Ze had al gezien dat de grond voor haar afliep.

‘Laat me eruit!’

O, in godsnaam.

Hij begon op het raam te bonken en te schreeuwen. ‘Help, laat me eruit! Help!’

Nou, ze was niet van plan te sterven met die herrie om zich heen. En daarbij zou hij nu elk moment kunnen beseffen dat hij zijn handen om haar keel kon leggen en dan gingen ze helemaal nergens naartoe.

Ze deed de deur van het slot. Binnen een fractie van een seconde was de jongen uit de auto en rende naar het pad over de rots. Ze keek tot hij uit het zicht was verdwenen en alles weer stil en vredig was op de top van de klif.

‘Waar waren we?’ vroeg ze aan haar dode passagier.

De vrouw naast haar gaf geen antwoord.

‘Klaar om de vijand tegemoet te treden?’

Nog steeds geen antwoord en dus zat ze daar, wachtend tot de pijn haar weer zou overspoelen, om haar de reden te geven de ene voet naar beneden te drukken en de andere op te tillen.

Hij kwam niet.

Ze dacht aan de jongen, terugrennend naar Eastbourne, vloekend vanwege de pech dat hij tegen een gek was aangelopen een paar seconden voor hij er een eind aan gemaakt zou hebben. Ze had vannacht een leven gered.

Verdomme, dat voelde goed.

‘Ik wilde dat ik jou had kunnen redden,’ zei ze tegen de vrouw naast haar.

‘Wat zou je ervan denken als ik in plaats daarvan jou red?’ antwoordde haar dode vriendin.

En toen, om een haar volslagen onduidelijke reden, draaide ze zich om naar de achterbank waar de jongen een paar minuten eerder had gezeten. Op het lichtgrijze leer lag het stapeltje documenten dat ze mee had genomen uit het kraakpand in Zuid-Londen waar ze allebei hadden gewoond. Geen paspoorten, geen rijbewijzen. Geen van beide meisjes had ze ooit aangevraagd. Geen geboortektes, want die waren jaren eerder zoekgeraakt in de ambtenarij.

Een kaart met een nationaal verzekeringsnummer, een bibliotheekkaart, een studentenidentiteitskaart. Heel weinig voor twee tienerlevens. Waarvan er een zonder enige twijfel voorbij was.

De vraag was: welke van de twee?

Volkomen onverwacht was er uit pure wanhoop een kans ontstaan en werd haar nu de mogelijkheid tot een nieuwe start geboden. Om de pijn en het verlies en de hopeloosheid achter zich te laten. Ze zou stom zijn als ze hem niet pakte.

Ze was nooit stom geweest.

Ze zette de motor uit, haalde snel alle papieren uit de auto die de laatste inzittenden zouden kunnen identificeren en veegde het stuur en alle oppervlakken van het interieur die ze kon bereiken schoon. Ze maakte de gordel van haar vriendin los, schoof haar handen onder het lichaam van de dode vrouw en trok haar over het midden van de auto op de stoel van de chauffeur. Toen zette ze de auto in zijn vrij en trok de handrem los. Een seconde bewoog hij niet en daarom greep ze de rand van het open raam, drukte haar voeten stevig tegen de rotsachtige grond en duwde.

Beweging.

Ze duwde nog eens en de auto rolde naar voren. Na een laatste blik op haar dode vriendin rende ze naar de achterkant van het voertuig waar ze meer kracht kon zetten. Ze duwde hard, de onregelmatige grond bood haar voeten houvast. De auto versnelde, draaide een beetje naar rechts en vond een steilere helling. Hij rolde verder en ze hoefde niet meer te duwen.

Ze stapte achteruit en keek toe hoe de auto snelheid maakte tot de voorwielen bij de rand waren. Een fractie van een seconde bleef hij staan en ze dacht dat het misschien niet ging lukken, maar toen dook de voorkant van het voer-

tuij naar beneden. Geschraap van metaal over rots doorbrak de stilte, de auto kantelde en toonde zijn onderkant aan de nacht. Een seconde later was hij weg.

Het leek heel erg lang te duren voor de klap te horen was. Ze keek niet. Ze had geen behoefte om de ravage beneden te zien. In plaats daarvan verliet ze het ruwe terrein en begon aan de lange wandeling terug naar Londen.

Na ongeveer een jaar solliciteerde ze, met succes, naar een plek bij de Metropolitan Police.

Deel een

1

Twaalf jaar later, zo ongeveer op de dag af

Sinds ze bij de rivierpolitie van de Metropolitan Police zat, was agent (met een beetje mazzel binnenkort brigadier) Lacey Flint eraan gewend geraakt dat ze werd verrast door de rivier. Enorm en prachtig, soms zowel hartverscheurend mooi als lichtelijk angstaanjagend, en inmiddels een constante aanwezigheid in haar leven. De geur ervan verliet haar nooit, noch het geluid. Zijn onophoudelijke golfslag vormde nu het ritme van haar leven. Ze woonde erop, werkte erop, speelde erop. Ze hield ervan met een passie die ze maar voor heel weinig dingen in haar leven kon opbrengen, en voor vrijwel geen mensen. Bijna niemand. Er was er een, ver weg, van wie ze altijd had gehouden en altijd zou blijven houden en een andere. *De ander*.

Maar de Theems, de Theems was als thuis, koesterend, troostend, veilig en tegelijkertijd een woest land vol oneindige avonturen.

Ze wist dat hij nooit haar vriend zou zijn. Niemand met een beetje verstand beschouwde de Theems als vanzelfsprekend, vooral het deel dat door Londen stroomde, het getijdendeel, het gevaarlijke deel. Lacey Flint zat nog maar net een jaar bij de rivierpolitie, maar had al dode vrouwen gewikkeld in lijkwaden gevonden en half verdronken levende vrouwen die op de vlucht waren voor onbeschrijflijke ge-

varen in verre landen. Ze had wapens gevonden uit de ijzertijd, botten van prehistorische dieren en berichten in flessen die zelfmoordbriefjes bleken te zijn. Ze had smokkelwaar opgevist en dronken piraten die een vrijgezellenfeest vierden. Ze was zelfs ooit een zeemeermin tegengekomen.

Soms had ze het gevoel dat ze inmiddels alles wat de rivier kon ophoesten wel had gezien. En daarom verontrustte het opblaasbeest dat vies en verlaten op de kant lag haar niet. Dat had wel het geval moeten zijn, maar zelfs Lacey Flint had het weleens mis.

September: de beste tijd van het jaar, vol gouden licht en zilverkleurige mist, als het even een tijdje rustig is op de rivier omdat de meeste van de vervelende toeristen naar huis gaan en de drinkers minder vaak op de muren gaan zitten. Lacey hield van september. Ze was tenslotte geboren in die maand. Nou ja, zo ongeveer.

Ze was van huis vertrokken, een oud zeiljacht dat permanent voor anker lag in Deptford Creek, en inmiddels iets langer dan veertig minuten onderweg. Niet naar haar werk, want haar dienst begon pas die middag, maar naar een gezellige afspraak. Heel lang had Lacey Flint vrienden gemeden, want vrienden hadden de gewoonte nieuwsgierig te worden, vragen te stellen, geheimen boven water te halen die nooit het daglicht mochten zien. Ze had echter geleerd, soms ten koste van zichzelf maar vaker in haar voordeel, dat hoe goed je jezelf ook verstopte voor het leven, het leven – irritant genoeg – je toch wel wist te vinden. En nu had ze dus vrienden en twee van hen hadden met haar afgesproken voor een laat ontbijt bij een schattig, klein tentje (hun woorden, niet de hare) bij de Tower Bridge. Het zou normaal niet veertig minuten duren om van Deptford

Creek naar de Tower Bridge te komen, zelfs met het Londense verkeer, maar Lacey Flint verplaatste zich over het water.

Natuurlijk.

Haar witte, eenpersoonskajak vloog over het water, zelfs met een sterke tegenstroom. Na ongeveer drie uur richting zee stromen had de rivier bijna zijn hoogste snelheid bereikt, zo rond de vier knopen, waarbij hij alles zonder voldoende kracht met zich meevoerde naar de monding en uiteindelijk de Noordzee.

Ze bleef dicht bij de noordoever, want rechts houden, of stuurboord, was een regel van de Port of Londen Authority, en door in het ondiepe water te blijven bleef ze buiten bereik van de getijdenstroom. Je kon er niet van op aan dat de dregboten, barken en catamarans in het midden van de rivier een eenzame kajak zouden opmerken, of die zouden kunnen ontwijken als ze hem zagen. Het was beter om dicht bij de oever te blijven als je de rivier opging.

Lacey kende de rivier goed en sinds ze verhuisd was naar Deptford Creek, was ze buitengewoon sterk geworden. Ze kajakte bijna elke dag, zwom zelfs, hoewel zwemmen in de getijdenrivier de Theems bij wet verboden was en volgens haar baas, hoofdinspecteur David Cook, zou ze direct ontslagen worden als ze weer werd gesnapt en deze keer meende hij het, Lacey. Na het ontbijt terugvaren zou een makkie zijn. Ze zou het tij mee hebben en supersnel gaan zodat ze de peddel alleen maar hoefde te gebruiken om te sturen.

Vijf minuten voor het tijdstip waarop ze met haar vriendinnen had afgesproken, naderde ze de St Katharine Docks. Een klein stukje verder stroomopwaarts stak de Tower Bridge hoog en opzichtig in zijn victoriaanse grandeur boven haar uit en tussen de talloze voetgangers leken er twee mensen te zijn die naar haar keken.

Het waren er eigenlijk drie, maar ze zag er maar twee.

Een van de twee, de langste, zwaaide en Lacey riskeerde het missen van een slag om te wiebelen met de peddel als antwoord. De kleinere, donkerharige vrouw hield haar armen voor haar borst gekruist. Een borst die groter, boller leek dan normaal.

Maar toen werd Laceys aandacht getrokken door iets wat volkomen uit de toon viel bij de pier voor haar. Een opblaasbeest lag op het smalle strookje strand tussen de riviermuur en het water. Het was zo'n opblaasbeest waar kinderen mee speelden in het zwembad, wit, bedrukt met regenbogen, ongeveer anderhalve meter hoog bij de kop en bijna net zo lang, en diep in haar achterhoofd hoorde ze heel zacht gefluister: dat een opblaasbeest voor een zwembad niks te zoeken had op een van de gevaarlijkste rivieren in de wereld.